

harcosan. Harcos, kemény élet a magyar falusi munkás élete. Hare a kenyérért, a gyerekért, a házért, mindenért. Hogy lehessen itt összefogásról beszélni, mikor azok, akikkel össze kellene fognia, a kenyeret akarják tőle elvenni, mit maszlagoljunk az egyke ellen, mikor a gyerek miatt nem adnak neki lakást? Mit mondjunk akkor, mikor szociálpolitikai intézkedéssel, amiért hálnak kell lennie — a falu szennyesatornájába kényszerítik, s mesterséges melegágyait építtetik ki vele a tüdőbajnak és más nyavalyáknak?

A kalapácsütések zaja még sokáig elkísér bennünket. Valami konok dac érzik ki belőle és biztatás is. Mintha csak tételődő kérdéseinkre válaszolna. Nem. Nem hagyjuk magunkat, a kenyerünket, a gyereket, az asszonyt.

Sántha Péter

A Szabadsághoz!

*Szép szabadság! óh sehol sincs
E világon oly becses kincs,
Mely tenálad nagyobb volna,
Vagy tégedet kipótolna.
Te könnyíted terheinket;
Ha bú rájja szíveinket,
Biztatsz minket.*

*Az oly madár igen ritka,
Melynek kedves a kalitka:
Bár arannyal van befedve,
Mégsem telik benne kedve.
Bár meg ne kelljen szűkülni,
Mégis mindég fog készülni
Kirepülni.*

*Mit ér, mit ér a rabságban
Kínlódni sok gazdaságban?
Mit ér minden, ha kötelel
Békós lábadon viseled?
Ha a kínos szolgábot vér,
S a rang mit ér?*

*Minden vágy a szabadságra,
Kevés a pénzre s országra;
Több vágy szabadon vitépni,
Mint pénz közt gazdán rab lenni;
Kivált egy bölcs elme mindég,
Egy poéta tüzesség,
Csak ettől ég!*

Csabai Vitéz Mihály (1773—1805)